

LII.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Søværnets Ordning.

(Afgiven af Landssthingets Udvalg den 25de Marts 1876.)

Udvalgets Flertal (Carstensen, Fallesen, Frijs-Frijsenborg, Tessen, Sonquieres, Magius og Lugen) nærer den Overbevisning, „at Rigets Forsvar med Nødvendighed kræver en kraftig og tidsfvarende Udvikling af vort Søværn“, der ikke blot bør danne Forsvarets første Linie, men tillige skal sætte os i Stand til at concentrere Kræfterne i anden Linie ved at hænde Forbindelsen mellem Sjælland og de nærmeste Landsdele. — Den Opgave, der saaledes er stillet Søværnet, kan kun løses, naar det raader over et for dette begrændsede Formaal tilstrækkeligt og hensigtsfvarende Materiel, og naar dette Materiel faaer en fyldestgjørende Kamp-evne, hvilket udfordrer, at Besætningen til hvert enkelt Skib i sine enkelte Led og som samlet Hele staaar paa Højde med andre Magters Besætninger, og tillige er i Stand til med faa Dages Varsel og uden nogen indledende Dvælse at optræde paa Kamppladsen. — Da dette er det Maal, som Ordningen bør tilstræbe, og da Regjeringens Forslag gaar i denne Retning, slutter Flertallet sig i alt Væsentligt til dette.

Det er en given Sag, at enhver Søværnsordning, som ikke er bygget paa bestemte Forudsættninger om Materiellets Størrelse og Sammenfæining, maa faane et Udgangspunkt, og at man derfor maa grunde Ordningen paa det Materiel, man har og i den nærmeste Fremtid venter at faae. Det vilde imidlertid være meget ønskeligt, om man i selve Ordningens Lov kunde have en bestemt Flaadeplan til Udgangspunkt; men, da Udviklingen paa Søværnets Omraade er af den Beskaffenhed, at der vanskelig for Tiden kan opstilles en skarpt betegnet Plan for et større Antal Aar, slutter Udvalget sig til den Antydning

om Materiellets Størrelse og Beskaffenhed, som er oplagen i begge Forslag.

Med Hensyn til Personnellets Tilveiebringelse og Uddannelse mener Flertallet, at vi ere mindre gunstigt stillede, idet vi ikke evne at holde en fast Stok af Liniebesætninger altid inde, og at vi saaledes ere henviste til at bygge Skibsbesætningernes Uddannelse og Organisation paa en Kjerne af faste Befalingsmænd. Derved stige Kravene til dissees Conebaade til at uddanne Folkene i Fredstid og til at føre dem i Krigstid, ligesom det derved bliver en bydende Nødvendighed, at de under Krigsberedskab indkaldte Folk have en nogenlunde tilfredsstillende Uddannelse og tillige have erhvervet denne paa et Tidspunkt, der ligger faa nær Indkaldelsen i Krigstid, at det Læerte endnu kan være i friskt Minde.

Flertallet mener, at Regjeringsforlaget giver ønskelig Betyggelse i de nysnævnte Retninger, og det ser navnlig i Gjenindkaldelsen et meget virksomt Middel til at udvile Folkenes Dygtighed og deres Lillid til Vaabnet, medens det paa den anden Side ikke kan finde, at Gjenindkaldelsen medfører nogen ubillig Forsvælgelse af Børnebyrden, da Søværnets Folk trods Gjenindkaldelsen vilde vedblive at være gunstigere stillede end Hærens. — Svad Underofficerernes Uddannelse angaar, lægger Flertallet en særdeles Vægt paa, at der igjennem denne tilveiebringes et dygtigt Underofficerskorps, dels paa Grund af det ovenfor fremsatte Hensyn, og dels fordi Kampen paa Søen ved Dampens Indførelse er bleven paavunget en saadan Hurtighed i de Forholdsregler, der hvert Dieblit maa tages, at Underofficererne maa besidde den Dygtighed og Snarraadighed,